

Kong Erik og de Fredløse

Historisk Roman i to Dele

Bernhard Severin Ingemann.

Første Del.

(Fort.)

Sjette Kapitel.

Sjæborg Slot, som de sidste Maanedere af Aaret 1295 havde været en kongelig gæstet Borg og Stueplads for saa vigtige Begivenheder, stod den følgende Aftaarsmorgen øde og forladt. Porten var lukket, og Hindebroen ved den froiske Sø var borttaget. Paa Murinderen over Porten gik Kuren ikke længer paa Vagt; indenfor hørtes der ingen Livlighed og Hærbesid; udenfor den sydlige Jord-Stan og Sæens smalle Sammenløb, der gjorde Slotspladsen til en Ø, stod en Galge ved Enden af den saakaldte Kongehavn, hvor Vejene stode sammen fra Estrøm og Gilleleje. I Galgen hang et affjælet Legeme i en stumpet Lamme-skins Pels og med et Par store laadne Støvler paa Benene. Et Par Ravne sloges over Synderens Hoved, og det stivfrosne Legeme var omslagret af fristende Krager.

Den gamle Zeppe Fjister fra Gilleleje, som hver Faste-dag plejede at bringe Fjilt til Estrøm og til Stegerstet paa Sjæborg, gik ved Daggry i stærkt Frosttaage, med sin flade Fjilsturv paa Ryggen, tilbage fra Færgekstedet lige over for den lukkede Slotsport og stod næsten under Galgen, før han blev den var. Hans Tjenestekarl, en ung Fjisterkns, fulgte ham ligeledes med en Kuro paa Ryggen.

„Saa bar det dog færdigt!“ — sagde den gamle — „her er gjort rent Bort i en Hast. De utro Tjenere har faaet Ven at gaa paa. Hvor Fuglen er slagen, naar Buret nu lødigt. Vor unge Konge har været vred for Alvor; han gør, Stam, ingen Ting halvt. Nu kan vi fare til Dre-krog med Torsten. Men plaget Fanden de Fugle i Dag?“

„Se, se, Husbond!“ — raabte Ansen — „der hæn-ger han.“

„Kors bevare os?“ — udbrød Zeppe og standfede — „hænger han ikke der ganske rigtig i sit gamle Skind og med Støvlerne, jeg hændte ham fra sidste Stenar Marted, end han tneb mig med Fragten og de festene Drot for — at ja, Saalerne ere saamend hele endnu; jeg bad ham just heller ikke slide dem med Halsen. Gul han ser fæl ud i Ansigtet. Det var intet godt Syn paa fallende Hjerter. Lad os tage os en Slutt, Ole!“ — Han tog en lille Træ-bimpe frem af Kurven, drat og raale Wimpen til Ansen, medens de begge tavse med nysgerrig Øru betragtede den hængte.

„Herre Gud! det er dog snart befillt med et lille Menneskefjort!“ — tog den gamle Ordet igen og rømmede sig efter den stærke Drik, idet han slog et Kors for sig og gemte Wimpen. — „Nu ja! jeg siger som før: Len som forstaldt!“ — Hvo Ulov driver, han Ulov nærer. Om de bode skal man ellers kun tale godt, og det maa jeg sige, Zepers Mo-genssen var i disse Maader en from Mand. Han forsøgte hvoerlen Øttefang eller Mæse; han gik til Strifte hver anden Dag; det gør ingen af os; men Krægen er ej des hvi-dere, hvor lidt hun toer sig, og jeg gav intet raadend Sildhevet for al hans Fromhed. Hvad sagde jeg i Fjort til Søren Baadsmand? Paa paa! sagde jeg, den Stube løber en Gang paa Grund under Galgen, sagde jeg. Det kunde man da se med et halvt Øje. Vi vil dog bede en op-rigtig Bøn for hans Sjal, Ole! hvorvel han har pruttet os mangen blank Drot fra og bestubbet Kongen for flere Skæpper Sølvørter, end Ravnen nu har leonet Haar paa hans syndige Hoved. Sid det gaa ham lidt bedre, hvor han nu er, end det gif hans Fanger paa Sjæborg! — me-get bedre var det en Stam at forlangt for en ubarmhjertig Husbond var han altid, og naadelsøst Herflab er silt fra vor Herre.“

„Det er saa vist et sandt Ord, Husbond!“ — svarede den unge Fjister — „men kunde man ikke næsten sige det samme om vor unge Konge selv? at sige med al Respekt og Væ.“

„Om Kongen? er du gal, Ole!“ — udbrød den gamle Tidfig — „er du rent djevleblændt og besat? — er det den Kristendom, du lærer i Klosteret? jo, du er mig den rette Karl!“

„Blit ikke vred Husbond!“ — svarede Ansen — „men Sandhed er dog Sandhed, hvad enten hun er best eller sød, og hvad enten hun pirrer høje eller lave i Næsen, siger Pa-ter Gregor, og vi danke et et frit Jolt, som tør mæle højt paa Tinge, hvad enten det er mod høje eller ringe. Det ved I saa godt som jeg, Husbond! Kongen er, Stam, ikke den Mand, der laaber Naade gaa for Ret, naar det gæl-der den fredløse eller deres Slagt og Venner. Der er nu Marst Stigs smutte Datre, dem har han jo sat i Jomfru-taarnet paa Vordingborg, alene fordi deres Fader var en fredløs Mand; det var dog ikke meget barmhjertigt; og nu Wispen, som de her saa længe har pint og plaget, med ham var det en slem Sag, siger Pater Gregor; om han har holdt til med de fredløse eller den sanderhjorte Hæring, kan jo in-gen blive klog paa eller bevise ham over; men, i hvilket som er, han var en mægtlig Guds Mand, som tun vor Herre og Hæden kunde domfalde, siger Pater Gregor.“

„Ja saa! han siger meget, den Pater Gregor!“ — mumlede den gamle og satte sig tantefuld paa sin Fjilsturv — „men de maa sige, hvad de vil, de fromme Herrer, det ved jeg dog; en reiserdiger Konge har vi aldrig haft i Danmark; at han lod den Karl hænge op!“

„Det var en god Gerning, Husbond! det nægter jeg aldrig!“ — vedblev Ansen — „har Slotsfogden just ikke hjulpet Wispen paa Vej, som not ellers var det han blev hængt for — saa har han ærligt forfjnt Strikken for meget andet; ham har Kongen ingen Uret gjort; men den stafs-tels Mads Taarngemmer og hans Søstersønner, dem har jeg ont af; de maa nu sidde i Bols og Jern paa Fjinder-borg, blot for Vlet var dem for stærkt hin Baage-Rat i Taarnet. Den, der hjalp Wispen ud,“ — tilføjede han og saa lidt sløvt med det ene Øje — „det var dog vist ingen anden end den Galgenfugl Morten Madsbønd. Det var baade dristigt og fromt gjort, siger Pater Gregor; derfor har vel ogsaa den heilige Martinus reddet hans Liv og hjulpet ham ud af Landet; men nu er han dog en fredløs Mand, og har Fanden ikke en Finger i hans Sjal, vil jeg aldrig være ærlig.“

„Hør, Ole!“ — tog den gamle nu Ordet med streng Røst og rejste sig — „paa vel paa hvad din slagløse Mund mæler, helst naar du snakker om Fanden eller om vor Her-re eller om Kongen! — Hvad Morten Madsbønd angaar, har jeg ogsaa et Ord at sige dig; men først om Kongen! Det er en ond Haand, der ej vil værges sit Hoved, siger man; Kongen er Fjoltets Hoved, ved du, og naar Hovedet værter, saa værter alle Lemmer; det har endst tro Danne-mand tit not fornammet i vor Tid. Vor unge Kong Erik har gaaet svare Ting igennem fra han var nævnt; men vor Herre har været med ham til denne Time og bevaret baade hans Sjal og hans Kropp, trods Verlebjep og Vadst og hele Alereslet. Vi er et frit Jolt, det er sandt; Enhver kan mæle højt og køtt hvad sandt er, hvad enten det er mod høje eller lave; men den, der siger et ondt Ord om Kongen, faar med mig at gøre, saa længe jeg har Tunge i Mund og Næver paa Skaf. Du er en Grønstolling, Ole! Du ved tun lidt af, hvad det er st i Landet, medens du laa med Sut i Fjæl i Svøbet. Havde de fredløse slaget din Fader ihjel, medens du ved paa Kap, vilde du næppe tage dem i Favn, naar du red med hundrede Heste.“

„Det har I Stam Ret i, Husbond!“ — svarede Ansen ivrig — „Vil for Liv! vilde jeg sige og saa Hovedet af dem alle, hvor jeg traf dem; det var en ærlig Sag og en from Brede. Men Sværnen er dog vor Herres, og en Konge maa være lidt toldfindigere og klogere end en af os; han maa hellere lide Uret, end satte Land og Rige i Vove for at holde fjilt paa sin Ret.“

„Kærlinge-Sludder!“ — afbrød den gamle ham. — „Vil nu Egget lære Hønen? Retten skal staa, lad saa al Verden for-gaa! saadan maa en Konge ten“. Han skal ikke bære Sværdet forgæves.“

„Men, tære Husbond! det er nu Pater Gregor og alle de fromme Herrer paa Estrøm og mange fornuftige Mænd i vor By; de mene dog alle, at Kongen gaar for vidt i sin Jær og tun bringer sig selv og hele Landet i Ulfte. Nu er han jo selv kommen i Verlebjeps Vand derfor; men han tramper dog mod Braaden og gaar lige fuldt i Øttefang og Mæse, naar han vil.“

„Den Tros og Ugløbelighed tilgiver vor Herre ham not, tænker jeg.“ — sagde den gamle og nikkede. — „Her er vist ingen Bisop i Landet, som vil lutke ham Kirledøren, fordi Mester Grand har bandet ham paa Sjæborg. Den Gang den stridige Herre blev fat ved Vingebenet, hed det straks, alle Kirter stulde lukkes i Landet; men se, om det stete! om der saa ti Gange kommer Bud derom fra Pa-stens i Rom, vil jeg være en Fjlynder, om det ser. Siden Verlebjep nu er fri, har det vel ingen stor Nød; i alt Fald har vi ser set, at en dansk Konge kan være i Vand og dog bære Spir og Krone til sin Dødsdag.“

„Det kan dog blive galt not endnu, Husbond!“ — svarede Ansen — „uden Paders Jorlov kan han jo aldrig holde Bryllup, og det kan have lange Udsigter, saaledes som han nu farer frem mod enhver Skannit og Praef, der har holdt med Verlebjep. Der er den rige Hans Nobis i Ridsmandshavn, han har jo mistet alt, hvad han eiede, fordi han sendte Fjanden Jil og Værtisj i Taarnet. Mester Vejter i Lund er det ikke gaaet et Haar bedre, og alt Verle-bjeps Kirlegods er jo lagt under Beslag. Mage til Dri-ftighed har man aldrig hørt i Kristenheden, siger Pater Gregor.“

„I den Sag følger Kongen sine bedste Mænds Raad, men hvoerlen dit eller Pater Gregors!“ — brummede den gamle — „det maa han og Rigtets Raad vide at forjære. Man har gjort ham det lidt for broget, stal jeg sige dig, og der er Naade med alt, ogsaa med Fromheden og Taals-modigheden. — Vogt dig for Klammeri, Zeppe! sagde min falig Fader — Gud glæde hans Sjal!“ — men rager du dog deri, saa drøv det igennem! mod Sten baader det tun lidt at gjenne med Smør; nej, haardt mod haardt!“

„Med Jorlov, Husbond! saa sagde Fanden, han satte sin Rng mod en Hjernebuss!“ — afbrød den unge Fjister ham og smaalo — „men man siger, han fortvød det, der han fornam, hvad det hjalp til. Jeg har ogsaa hørt et klogt gammelt Ord i Island: Kan du ej oer komme, saa tryk under, sagde min Møster til mig. Havde vor Konge faaet den Lærdom af den stolte Droft Hofesl, der lærte ham at svinge Lanse og Svær, havde det maaft været godt for Land og Rige, siger“

„Sladder!“ — afbrød den gamle ham og tog atter sin Kuro paa Ryggen — „den Lærdom kan være god not for dig og din Møster og Pater Gregor, som siger alt, hvad du tænker; men hvad der stikker sig for Rotter og Mus vilde klæde Falt og Dren helt ilde. Ydmyghed er Guld-værd; men hvor en Konge vil igennem, maa han ser sraa Porten sänder, end tryk under den i Starnet.“ Dermed tafte han endnu et Blit til det alvorlige Vidne om Kon-gens Strengthed og høstige Ketsbjeje, medens han tavd og tantefuld stred frem ad Vejen mod Gilleleje.

„Men siden I dog holder med Kongen i al Ting, Husbond!“ — spurgte Ansen og fulgte ham — „hvor kan I da forjære den gale Morten Madsbønd, eller tro, han kan slippe for Galgen? Han har jo altid holdt til med de fredløse. At han hjalp Verlebjep fra Sjæborg, ved I lige saa godt som vi andre. Jeg saa not, han var hos jer lille Zuleasten, inden han stak i Sæen igen med den forte Pilgrimsstube.“

„Vil du beholde hele Lemmer, Gabflab! saa laader du det blide mellem os!“ — udbrød den gamle heftig og vendte sig truende om imod ham. — „Hvad Morten Madsbønd har hndet, gør han nu Bod for; den, der stikker i rum Sø ved Zulestid for at tjene sin Gud og Frelsær, han er in-gen slet Kristen, stulde jeg mene, og sølgelig heller ingen Landsforræder.“

„Men det ved dog alle“ —

„Sladder har vi not af! Hvad Morten har haft med Mester Grand og de fredløse at gøre, det tager hvoerlen mig eller dig; men det ved jeg: siden han har ser vor unge Konge selv og taget Haanbenge af ham, er han ham saa tro som Guld i sit Hjerter. At den Mester Grand slap ud, var maaft ellers en Guds Lyfke“ — tilføjede han — „i den Sag vil jeg selv tro, vor tælle Konge er gaaet lidt for dristigt til Værks. Har Morten Rot haft en Finger i det Spil, kan det komme ham dyrt not at staa; men at han hvoerlen har ment Land eller Konge det ilde, vil jeg give min Hals paa.“

„En Gøgler og Bugtøler og ugudelig Kropp er han dog, dertil en fredløs Landløber og en vis Mand til Gal-

gen, hvis han nogen Sinde sætter Fod igen paa dansk Grund“ — sagde den unge Anns ivrig. — „Det er baade Synd og Stam, Husbond! at jer unge, smutte Kæren vil græde sine blaå Djne røbe for hans Stul.“

„Ja saa! skal det derud?“ — sagde den gamle. — „Du saa vel hellere, hun græd dem røbe for din Stul, naar galt stulde være? Slaa de Griller af dit Hoved, Ole! Kommer Morten igen inden St. Hansdag, som han lovede Kæren og mig, og kan han gøre Rede og Rigtighed for sig, saa stal du saa Lov til at danse paa hans Bryllup; men tænker du at sætte ondt for ham hos mig eller Kæren, kan du pakke ind og seje din Sø! Nu ved du min Men-ning.“ Med disse Ord gif den gamle med stærke Stridt frem ad Vejen. Den unge Anns fulgte ham flutret og tavst til de naaede Stranden, hvor Zeppe løste en Fjister-baad, for at seje op ad Kysten med de Værer, han nu ikke længer kunde affætte paa Sjæborg.

„I maa ikke tro, jeg vil sætte ondt for Morten!“ — tog den unge Fjisterkns Ordet igen, idet han satte Kurven ind i Baaden og selv steg over paa en Korbant efter sin Husbond — „det nytter saa dog ikke: I og Kæren har nu en Gang forgæbet jer i den Galning; jeg maa selv tilstaa, han er en tan og snild Karl og en lsfvig Jær, hvoer-vel han begynder at blide noget til Aars; han kunde jo næsten være hendes Fader. Hjalp han Wispen ud af From-hed og Kristen Kærlighed, har han maaft gjort en god Gerning; men det var dog næppe for vor Herres Stul, vil man sige. Jer lille, smutte Kæren var dog bedre tjent med en ærlig, ung Karl, end med en fredløs og halvgam-mel Landløber og“

„Du slagløse Grønstolling! hvad bilder du dig ind?“ — afbrød den gamle ham heftig og trampede i Jollen — „tror du, der hører tun en glat Hage og et ungt Mælte-brødsfjes til at stulle en ærlig Karl ud hos min Datter? Ude af Øje, ude af Sind, sige mange unge Jolt nu om Stunder; men det skal ingen sige om mig og min Datter. Hører jeg et Ord mer om den Sag af din Mund, Ole! skal det blide det sidste, der stiftes mellem os to.“

„Men hvad den Dævel er dette?“ — udbrød han forbauset og saa de vare selv tredie i Baaden — „hvor som den Karl fra?“

„Vil I for gode Ord og Betsaling sætte en rejsende øver til Stenar? Gødfok!“ — spurgte en høj Herre, der pludselig rejste sig fra en Korbant i Jollen, hvor han snt-tes havde stult sig under Sejlet. Han havde en smudsig Bondelofte paa; men den pashede ham slet, og under den stal et ridderligt Arelstærk frem tillige med et prægtigt for-gjldt Sværdhæfte. Han syntes forgæves at vilse sjule en stor Pandestramme under Gedestinds Hætten. Hans kolde blege Ansigt og sin Blit under de ruffarvede, sammen-groede Hjenbryn indgød ingen Tilbud; han talte dansk, men med noget norsk i Tønen, der dog ikke syntes ham naturligt, men snarere Øfterlignelse eller Vane.

„Hvad har I at gøre her i min Jolle?“ — brummede Zeppe Fjister og maalte ham med et takt Blit. — „Vil I til Stenar, hvi søger I da ikke til Færgekstedet?“

„Kongen har jo laabet alle Færger beslaa for den rømte Verlebjeps Stul!“ — svarede den fremmede. — „Hver Mand ved, Grand er slagtet til Sæs herfra, og dog jage de dumme Mennesker endnu efter ham her baade Nat og Dag. Ingen Rat kan jo komme fra Landet, og her er næppe en Stov eller Møse mer, hvor en Ven af den from-me Verlebjep kan stule sig. Jeg ser, I holder mig for en Rømmingsmand; det nytter vel ikke, jeg fordølger jer hvad sandt er: Jeg er en forfulgt Mand; red mit Liv og ser mig til en Stidshavn, hvoerfra jeg kan undkomme! jeg stal rigelig forsøkte jer det.“

„Nu ja!“ — sagde den gamle Fjister, og hans mørke Blit formilbedes — „en ærlig Mand kan ogsaa komme i Ulfte, det har man ser set: tit maa den rømme Land og Rige med Stam, som Jollen kan vende tilbage med Vre. Vinden er god; min Jolle kan not holde den Jær ud; men først vil jeg vide hvem I er og for hvad Sags Stul I er fredløs.“

„Fredløs!“ — gentog den fremmede og studeede — „hvo siger, jeg er fredløs ved Lov og Ret, fordi jeg sru Ulov og stændig Uret? Jeg er en Frænde af den store Verlebjep Grand, som man her saa stammelig og uretsfæ-rdig har misbandlet; vil jeg ikke udfætte mig for den samme tyranniske Behandling, vor Herre og fromme Mennesker har befriet ham fra, er jeg nu nødt til at søge Frelse ved Flugten.“

„Men eders Navn? Herre!“ — tog Fjisteren atter Or-det, idet han pludselig satte Kæren imod en Sten og skød Jollen saa voldsomt ud i Sæen, at baade den fremmede og den forbausede Tjenestekarl tumlede om paa Korbæn-ten. — „I vil altsaa ikke kaldes fredløs?“ — vedblev han rolig, medens den fremmede rejste sig og saa med angstelig Mine den vide Røst mellem Jollen og Landjorden — „jeg stulde dog næsten tro, I var det. Stulde I ikke for en Fjels Stul hedde Væbner Kagge med Strammen? Var I med at staa Kongens Fader ihjel i Finnerup Lade, og er det jer, der nu nylig har strakt Kongen selv og Drosten efter Livet, saa maaft jeg være en Skabbals, om jeg røerte en Haand for at sere jer til anden Fjrhavn, end Galge-bakken.“

Den fremmedes Ansigt havde fordrejet sig frygteligt; som krampagtigt for hans Haand under Kofte og rev et langt, blinkende Ribderbørd frem. „I sætter mig enten straks her i Land eller fører mig til Stenar Haavn, hem Dævelen jeg saa er!“ — raabte han. — „Den Væbner, Danmarks største Mand gav Ribderlaget, laader sig ikke føre til Torvs med Torst og Fjlynder af en lumpen Fjister.“

„Støre Ord og fedt Flast hænger ikke fast i Halsen!“ — svarede Zeppe Fjister rolig og soang den tunge Kæte over sit Hoved som en Lanse. — „Her staar jeg paa min egen Grund, og her er jeg Herre. Raft jer Dyrendal fra jer, Hr. Sprintelben! eller I faar en øver Stallen, saa I glemmer Ribderlaget, den største Mand gav jer. Var den Mand for Nesten Marst Stig Andersen“ — tilføjede han — „saa behøver I nu hvoerlen at nævne mig jert smuffte Raab eller jer Bedrift; saa var I lige saa vist med Marst Stig og Graabrødrene i Finnerup Lade, som I nu er med Zeppe Fjister paa Vejen til Dømmen og Galgen.“

„Det vil vi se!“ — raabte den fremmede som rasende, og for imod ham med det dragne Sværd, men tumlede i samme Hæblit bevidstløs tilbage i Jollen, idet Hætten sru af hans Hoved for et Slag af Zeppe Fjisters jernbeslaagne Kæte.

„Tag Dyrendalen fra ham og soinebind ham, Ole! medens jeg sætter Sejle!“ — sagde den gamle Fjister rolig, idet han lafede Kæren og gav sig i Færd med Sejlet. — „Den Torst var han ikke af. Vil Kongen unde ham Livet, staar det til ham; men ingen skal sige, gamle Zeppe Fjister holdt til med den Slags fredløse og Lod en Konge-morder slippe hestribet fra Gilleleje.“

Den unge Fjister aklød sin Husbond; snart var Sejlet udfpilet, og Fjisterjollen for raft hen langs Kysten med den bundne Fange.

Zeppe Fjister havde ikke taget fejl; hans Fange var den berngtede Aage Kagge, der var dømt fredløs med alle dem, der personlig havde taget Del i Kongemordet paa Erik Glipping. Han var traadt i den norske Konges Tjeneste, men havde nu bovet sig til Danmark, for at bringe Marst Stigs Døtre derfra, og, som det lod sig, i andre mindre fredelige Hensigter. At han havde været med ved den gale Mads Jydes Stimandsangreb paa Kongen, havde Drostens Jægere bevidnet, og at det var ham, der havde tilføj-t Droft Aage det snigmorderste Saar, da han med Marst Stigs Døtre red ind ad Porten til Vordingborg Slot, var det al Sandsynlighed for. Enhver Stadsfoged og Slotshevedsmand i Landet havde Befaling til at efter-spore og paagribe ham, hvor han fandtes. Som fredløs kunde han desuden fældes af enhver, der kendte ham. Skent han i Almindelighed, som alle sine fredløse Kongemorderere, var i høj Grad forhadet, var det dog endnu et Hjerter i Landet, som slog deltagende og kærligt for ham: det var den fangne Jomfru Ulrika, lunefulde, urolige Hjerter.

Syvende Kapitel.

Samme Aftaarsmorgen, da den fredløse Ridder blev fangen, slumrede Marst Stigs yngste Datter i urolige Drømme i det saakaldte Jomfru-taarn paa Vordingborg Slot, medens Søsteren al rejste sig paa Klædt fra sin Bon-stammel og lyttede med soldede Hænder til Øttefangen fra Slotskapellet. Et saagt Glimt af Dagslyet faldt ind til dem i det høje, rummelige Taarntammer. „Hjælp! Hjælp!“ — raabte Ulrika og for op. — „Sover du! Mar-grethe! at, det var forstrækkeligt! det var dog vel tun en tosset Drøm?“

„Hvad fattes dig? tære Søster!“ — spurgte den stille Margrethe og greb kærlig Søsterens Haand. — „Nu har du vist drømt igen om den ulfalfige Ridder Kagge!“

„Du kunde gerne være lidt ærtigere, Søster! Saa meget ulfalfag er han vel ikke, naar jeg drømmer om ham. Vidste jeg tun, han var i Stikkerhed!“

„Ved til Gud og vor hellige Frue, at hans grimme Billede maatte udflettet af din Sjal!“ — vedblev Mar-grethe. — „Med ham kan det dog aldrig faa nogen god Ende. Al den Høfhed og Hærlighed, han har lovet dig, er ogsaa tun tomme Luftslotte, som der ingen Sandhed er i.“

„Sandhed hid og Sandhed did, Søster! hvad du tal-der voro Luftslotte er dog langt bedre, end dette alt for sande Fængselslot; og hvor tun du talde Hr. Kagge grim? hans tætte Barulvsejnbryn finder jeg netop allertæreste. At, bedste Søster! jeg drømte han var i Livsfare; han stod i Lantet for mig og bad mig bænfaalde Kongen om hans Liv.“

„Han er visfelig din onde Engel, Ulrika!“ — svarede Margrethe — „hans Stul er det, vi nu sidder her. Havde du tun aldrig troet hans Smiger og falkte Tunge! han elfter dog ingen i Verden uden sig selv.“

„Hvor kan du sige det? Søster! har du ikke selv hørt, hvor dyrt han har sooret at bringe os i Frihed eller lade sit Liv?“

„Men da det gjaldt om at holde Ord, som en tro og mandhaftig Ridder, havde han dog sin egen usle Havn og sit Liv lærere, end vor No og Frihed.“ — svarede Mar-grethe — „han hvoesfede Vilen, vor tro Mads Jyde ud-slød; men ser den sru fra Stengen, havde han taget Fod i Haand og labt os alle i Stikken.“

„Men han fulgte os dog med Livsfare lige her til Porten, og havde du ikke haft Drosten lærere, end bgaade mig og dig selv, havde vi nu ikke fiddet her.“

„Runde vor Frihed tun reddes ved Nibbingdaad og Enigmord, maatte vi ser sidde fangne vor Livstid!“ — svarede Margrethe. — „Havde den æble Droft Aage været vor Fjende, som han viste, han var vor Ven, stulde jeg dog ikke have forladt ham i den Tilstand og ladet ham forbløde sig uden Hjælp og Pleje. Jeg vilde ser sidde i Fjengenstak til min Dødsdag, end slagte med en fejt Enigm-order og mistantes af den æble Droft for mindst Lod og Del i sin Udaad.“

„Du er ogsaa alt for samvittighedsfuld, Søster Mar-grethe! mod mig er du rigtigt en halv Engel; men tilstaa mig tun: alene for vor Herres Stul var det vist ikke, du blev og tog dig saa højmødig af Drosten: han er en ganske smut, ung Mand, hvoervel han ikke kan lignede med Ridder Kagge, og jeg har not set hvor mistl eders Djne mødes, hvoer Gang du forbinder ham; du gør ham dig vir-kelig særdeles forbunden“ —

(Fortfaettes.)

B. S. Ingemann:

Valdemar Sejer.

3 Omflag 80 Cent.

Indbunden \$1.20

Erik Menveds Barndom.

Indbunden \$1.20.

Prins Otto af Danmark og hans Samtid.

Omflag 80.

Indbunden \$1.20.

DANISH LUTH PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.